

Історія перша Найкращі ліки

— Дівчино, я відвезу вас. Сідайте й кажіть адресу.

Єва із сумнівом подивилася на таксиста. Занадто швидко і несподівано він з'явився саме в той момент, коли вона вирішила дістати телефон і викликати машину. Попередній таксист їй відмовив, зіславшись на очікування іншого клієнта, а на поїздку громадським транспортом у неї не було душевних сил. Вона відчинила пасажирські дверцята. Побачила молодого і навіть симпатичного водія. Його веселі темні очі усміхалися щиро й викликали довіру.

— На вулицю Куліша, це Південний район.

Двадцять хвилин тому Єва вийшла з продуктової крамниці з важким пакетом і зупинилася на тротуарі, звикаючи до морозного повітря. За цей час вона встигла трохи змерзнути і з радістю пірнула

в теплу машину. На дзеркалі заднього виду в авто гойдалася симпатична фігурка-ароматизатор. Єва відчула в повітрі нотки сандалового дерева і зауважила про себе оригінальний аромат, який нечасто вчуєш у салоні таксі.

З неба падали важкі пластівці снігу, від чого виникло відчуття затишку та спокою. Передноворічна погода нагадувала справжню казку, повертала думками в дитинство, коли можна було щодня гуляти на морозному повітрі, ліпити сніговиків і грати в сніжки. Вечірнє місто виглядало жвавим, натовпи його жителів заходили в крамниці й виходили з повними сумками. Через тиждень на планеті мав настати новий рік, багато хто готувався до свята. У дорослих було значно більше важливіших справ, ніж марнування часу в іграх зі снігом.

— Знаю той район, доведу без проблем. Хоча їхати неблизько, тому швидко, на жаль, не вийде, — промовив водій, зосереджено стежачи за дорогою.

В Єви святковий настрій ніяк не з'являвся, навіть купівля подарунків для сім'ї не допомогла. І ця фраза самовпевненого водія ще більше виводила з рівноваги. Дівчина намагалася заспокоїтися. Десять хвилин тому біля магазину Єва помітила стареньку бабусю. Вона сиділа на низькому стільчику, а перед нею стояли два відра з різнобарвними букетами хризантем. Де вона їх взяла, зрозуміти було важко. У грудні живі квіти могли продавати лише власники великих оранжерей і теплиць. Але жіночка здавалася такою самотньою та нещасною, що Єва вирішила не перейматися зайвими питаннями про походження квітів.

Щоб хоч якось підняти собі настрій та ще й допомогти бабусі, Єва рішуче підійшла до продавчині й попросила вибрати найкрасивіший букет. У голові промайнули думки про незаплановані витрати, але дівчина прогнала їх. Тепер на підлозі авто стояв її пакет, а на колінах лежав букет, який здавався абсолютно недоречним. І дівчина ніяк не могла знову вловити ті аргументи, що спонукали її здійснити цю покупку. Навіщо їй квіти в грудні?

— Красиві квіти, — втрутився в її роздуми водій. — Я бачив, як ви купували їх у бабусі. Це заслуговує на повагу, адже цілком очевидно, що вам вони не потрібні.

І знову ця самовпевненість! Єва відчула нову хвилю обурення і збиралася відповісти щось різке, дати зрозуміти, що не потребує його оцінок. Але він продовжив:

— Я підвіз до крамниці літню пару і не встиг заглушити двигун, коли побачив вас на вході. Ви мали розгублений вигляд.

Єві хотілося якнайшвидше доїхати додому. Там тепло, звично і затишно. Поставити у вазу квіти, покласти в ногах кішку, розгорнути книжку, і все налагодиться. Має налагодитися. Вона видихнула і тільки зараз зрозуміла, наскільки втомилася в цьому нескінченному грудні. Так стомилася, що навіть поставити на місце самовпевненого хлопця за кермом сил не було. А він уперто порушував усі межі її особистого простору, навіть не думаючи помовчати. Та саме в цей момент водій ніби відчув думки дівчини.

— Вибачте, що кажу так відверто. Це невиховано з мого боку висловлювати судження про людину, яку бачу вперше. Тим паче про таку

красиву дівчину. Тим паче не поцікавившись вашого дозволу.

Нарешті Єва спіймала думку, яка не давала їй спокою. Водій говорив занадто грамотно, правильно будував речення і фрази. Він не вживав жаргонних чи просторічних слів, які очікуєш почути від таксиста. Обережно і непомітно дівчина оглянула машину — всюди було чисто. Не схоже, що в машині щодня їздить багато різних пасажирів. Було помітно, що її доглядають старанно і з любов'ю. Єві імпонували водії, які утримували свої автівки в чистоті, стежили за станом транспортного засобу. Батько з раннього дитинства показував їй приклад турботливого автовласника. Але зараз усі ці аргументи викликали підозри.

— Ви не таксист, — запізнило усвідомила Єва.

— Швидко здогадалися. Зазвичай мало хто розуміє це ось так одразу, — він помітив її переляк і додав: — Ви тільки не лякайтеся. Я не таксист, але і не маніяк. Хоч іноді дуже хочеться, — знов усміхнувся. — Просто сьогодні двадцять третє грудня. Щомісяця двадцять третього числа я витрачаю пів дня на те, щоб підвозити людей. До речі, безкоштовно.

Єва зробила вдих, щоб що-небудь відповісти, зупинити машину, протестувати або заперечити бодай щось. Ситуація нагадувала сюр із новорічних фільмів. Аби тільки це кіно не виявилось трилером і не перетворилося на детектив із розслідуванням її вбивства в темному провулку передноворічного міста. Єва прогнала дурні думки. Мама завжди казала, що вона часто десь літає у своїх фантазіях і зовсім не вміє бути присутньою в реальному

часі серед реальних людей. Коли Єва про це згадувала, їй доводилося докладати значних зусиль, щоб повернутися на землю і включитися в реальність. Так було і тепер. Дівчина змусила себе зосередитися на ситуації, зібралася з думками і вирішила запитати. Але хлопець не дав їй нічого сказати, продовжуючи:

— Я взагалі-то маркетолог, займаюся зовнішньою рекламою. Досить давно й успішно. Так кажуть, — він усміхнувся і знову подивився на неї. — Навесні, двадцять третього березня, мого батька збило таксі. Дорога була дуже слизька, водій просто не встиг загальмувати. Я фактично жив тоді в лікарні, весь час був біля нього. А він довго лишався в стабільно поганому стані. Дуже довго. У дуже поганому. І тоді я подумав, що давно не робив добрих справ просто так. Виїхав увечері провітрити голову. І раптово зупинився біля чоловіка, який ловив попутку. Підвіз його, а дорогою назад ще одну молоду парочку. І не взяв грошей. Вдома прийняв душ і вже за кілька хвилин відключився, чого зі мною давно не траплялося. На ранок приїхав у лікарню, а тато прийшов до тями. Двадцять третього квітня, рівно через місяць після аварії.

Єва слухала, не відриваючи погляду від чоловіка. Він говорив спокійно і переконливо, її підозри і страх потихеньку відступали. Щирість у його голосі трохи заспокоювала. Може, з убивством і трупом у темному провулку ще можна почекати?

— Відтоді щомісяця двадцять третього числа я займаюся невеликою доброчинністю, вожу